Ten den začal už z rána mizerně. Zima jak v morně. Čaj na kamnech je pokryt ledovým škraloupem. Na okně rozkvetlé ledové kapradiny. Vyrazil jsem na latrínu a už při cestě mi zamrzly fousy – no potěš, to vypadá na desítku pod nulou. Po snídani, co bouda dala: čínská polévka doplněna jednou bramborou a stroužkem česneku, nasbírám dřevo na příště, sbalím bágl a vyrážím na cestu domů. Pěšky sedm kilometrů do vsi a pak na stopa, slunko svítí, tak to snad půjde. Paráda, po dvaceti minutách první auto, bere mě na hlavní k benzínce. Řidič celou cestu nadává na poměry a vládu, mám pocit, že mě vzal proto, aby měl posluchače. Jestli mají všichni lidé takovou náladu, tak to bude ještě sranda. Stojím na odpočívadle naproti pumpě a mávám, na mobilu mám jednu odpoledne – tak se Pajdo předveď. Fouká nepříjemný severák, na sobě mám oblečené vše co jde.
Z blízkého městečka se blíží postava, mladík mírně snědé tváře a hned jde tvrdě na věc:
„Nemáte cigaretu?“
„Nekouřím,“ sám bych si zapálil, ale poslední krabička skončila prázdná včera večer v ohni.
„Nemáte padesát korun? Potřebuji je na autobus!“
„Nemám. Kdybych měl peníze, nestál bych tady v té zimě.“

„A kde byste byl?“
„Seděl bych už hodinu v hospodě u piva a v teple čekal na autobus. Tys utekl tady z ústavu?“ přecházím do protiútoku a ukazuji na městečko.
„Jo, zarazili mi dovolenku. Přestavte si to, jen za špatně ustlanou postel. Tak jedu k rodičům. Do Jihlavy. Doufám, že mě nebonznete.“
Pokrčím rameny, ať si to v té zimě užije: „Stejně tě doma policajti seberou.“
Mám se zdejší policií špatné zkušenosti a nestojím ještě o výslech. Po posledním extempore, které stálo jednu mladou bakalářku prémie, nemám zájem o žádný kontakt s nimi. Dostalo se mi hlášky, že dá mi to sežrat, hned jak se jí dostanu do ruk.
„To až zítra. Chodí ráno. Jedete do Brna? Mohli bysme jet spolu?“ lísá se jak mladý pes.
„Jedu, pokud bude místo, řeknu řidiči, běž dál za mě!“ to určitě, ještě mi přišijou pomáhání při útěku z pasťáku. Je vidět, že mi nevěří, tiskne se ke mně co nejblíže.
Po hodině: „Hele, nevíte, jestli je tu někde dál jiné místo jako je toto?“

„Nevím, snad jo," doufám, že se odpojí. Vyrazí poklusem po krajnici, do nejbližší vesnice to má dva kiláky, tak ať se snaží.
Další hodina, za další se stmívá. Vydám se po polňačce pěšky podél silnice, loučím se v duchu s posledním kilem – do čtvrtečního důchodu budu jíst jen brambory. Ve vsi mi autobus ujíždí před nosem a další jede až za dvě hodiny. Ke vlaku je to osm kilometrů a patří to už do integrovaného systému, takže vyrážím dál. Městečko je již na dohled. Slyším houkání na přejezdu. Aha, vlak mi taky ujel. Konečně nádraží. Další spoj jede až v devět večer. Kasa otevřena jen do půl čtvrté, takže bych musel kupovat lístek ve vlaku za taxu ČD – dobrý trik.
Naštvaně přecházím koleje a zase stojím palcem nahoru u krajnice. Nakonec nějaké auto vyhazuje blinkr. No jo, ale to je taxík!
Řidič na mě mává. Otvírám dveře a slyším: „Nasedej, taky jezdím ven, stačí ti Brno? Jedu z rita a už to mám zaplaceno."
Po hodince kecání v teplíčku o známých i neznámých, padla ta poslední otázka: „Kam tě mám hodit, stačí centrum?"
Když vystupuji před domem z auta a utahaně se plazím domů, potkávám sousedky a jen zaslechnu: „Tak to vidíš Maruš, důchodce a z výletu si to jezdí taxíkem ožralý jako prase." ___

_____

Impre
Trapsavec 2012